

slag, men det gik ikke til med et Pennestrøg uden videre at skære en bred Rem af Ryggen af en enkelt, ofte haardt betrængt, Klasse af Borgere og næringsdrivende i Købstæderne. Dette har været forbeholdt det høje Landsting — Købstædernes Beskytter.

Endelig skal jeg som et ganske overordentlig vægtigt Klagepunkt lige over for det Lovforslag, der ligger for her, nævne § 33, hvori man kommer frem med det gamle — eller i alt Fald et ganske lignende — Forslag om at overlade en helt ny Overligningskommission Afgørelsen af alle Skatteklager. Den parlamentariske Skattekommission havde fundet en Vej til Løsning af denne gamle Strid ved at lade de nuværende Overligningsmyndigheder beholde alle de Paaligningstilfælde til Afgørelse, som kunde opstaa efter den hidtil gældende Lovgivning og kun at lægge de ny Tilfælde, der kunne opstaa paa Grund af de ny Regler i denne Lov, over til en særlig Myndighed. Fra Landstingets Side vil man, synes det, ikke vide noget heraf at sige. Man tager den gamle Strid, den gamle Trætte, op igen og forlanger, at Afgørelsen af alle Skatteklager paa Landet skal tages fra de nuværende Overligningsmyndigheder og overgives til en ny Overligningsmyndighed. Jeg kan derom sige, — og det vil den højtærede Indenrigsminister fra den Tid, han sad her i Folketinget, ikke være i fjerneste Tvivl om —, at ethvert som helst Skatteforslag, hvori denne Bestemmelse findes, er paa Forhaand umuligt, og at, naar man sætter denne Bestemmelse ind i et Skatteforslag, tyder det paa, at man ikke vil have det udført.

Dalsgaard: Af Hensyn til den i alle Henseender meget fremrykkede Tid skal jeg ogsaa fatte mig meget kort. Jeg skal først udtale min Paaskønnelse af, at den højtærede Indenrigsminister ligesom ogsaa det andet Ting har vist sig mere imødekommende over for Kreditforeningerne med flere Institutioner med Hensyn til den kommunale Skattepligt end Skattekommissionens Flertal og dette Tings Flertal have vist sig. Som det vil erindres, var den kommunale Skattepligt jo udvidet til Kre-

ditforeningerne med en hel Del flere Institutioner i det Forslag, som, i November Maaned var det vist, oversendtes fra dette Ting til det andet Ting som Ændringer i den kommunale Beskatning. Det forekommer mig, at det var meget urigtigt at udvide den kommunale Skattepligt saa stærkt, og at det særlig var urigtigt at udvide den til Kreditforeningerne, naar Sparekasserne vare frie, men jeg kunde ikke trænge igenem med min Anskuelse. Det glæder mig derfor nu meget, at den højtærede Minister ligesom ogsaa det andet Ting i den Henseende har haft et andet Syn paa Forholdene, end Flertallet her i Tinget, og at de paa ny have sat den Begrænsning ind for Selskabsbeskatningen, som vi i de tidligere Aar have haft, nemlig, at det kun skal være de Selskaber, „som ved Næringsdrift eller paa anden Maade søge Erhverv“, der skulle svare Skat til Kommunen. Naar man har den Begrænsning, ere Kreditforeningerne dermed fri foruden andre Institutioner af filantropisk Art m. v., og det forekommer mig, at dette er rigtigt og særligt rigtigt for Kreditforeningernes Vedkommende. Jeg vil nu haabe, at dette høje Ting nu med Hensyn til dette Spørgsmaal vil vise mere Imødekommenhed over for den højtærede Indenrigsminister og det andet Ting, end det har villet vise mod mig, og at Forslaget i den Henseende maa blive vedtaget, som det foreligger.

Med Hensyn til de øvrige Forandringer, der ere foretagne i dette Forslag om Ændringer i den kommunale Beskatning sammenlignet med det Forslag, der er vedtaget her i Folketinget først i Samlingen, kan jeg i det meste være enig i de Udtalelser, der nu bleve fremsatte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 6te Valgkreds (Alberti). Dog skal jeg sige, at det efter min Opfattelse er billigt og rigtigt, at man i § 14 søger at sikre Opholdskommunen, at den i alle Tilfælde faar Skatten af den ene Trediedel af Næringen i anden Kommune, som ikke bliver beskattet af Næringskommunen. Jeg skønner ikke rettere end at det er bedre end den Bestemmelse, som var i Folketingets Forslag desangaaende. Ligeledes finder jeg det rigtigt, at man gaar bort fra at paaligne den Del af Skatten, der skal paalignes paa fast Ejen-